

Termin, saaledes bør ei heller Creditkassen tidligere modtage samme, medmindre alle i Sagen Interesserede dertil give deres Samtykke.

§ 41.

Ser Uger efterat Taxationsforretningen er tilendebragt, har Formanden — hvis den ikke imidlertid er bleven paaanket, hvorom Vedkommende da strax bør underrette ham — at ansætte en Continuationsforretning, ved hvilken Bonden bestemt har at erklære til Protocollen, om han vil overtage Gaarden for den bestemte Kjøbesum, eller om han frasalder sin Begjering om dens Overdragelse til Selveiendom i Kraft af denne Lov. Er der afholdt Overtaxationsforretning har Bonden ved denne, inden 4 Uger efterat Resultatet er bekendtgjort for Parterne, at afgive en lige Erklæring.

Frasalder Bonden sin Begjering om Gaardens Overdragelse, da er han ikke berettiget til at fornye Begjeringen, før i det mindste fem Aar ere heelt forløbne.

Erklærer Bonden sig tilfreds med den bestemte Kjøbesum, men han ikke i rette Tid berigtiger hvad der contant skal udbetales af Kjøbesummen m. v. (§§ 18 ff.), er Godseieren berettiget til at vælge, om han vil sagsøge Bonden til Handelens Fuldbyrkelse, eller om han vil have saadan Misligholdelse tillagt den Virkning, at Bonden eller hans eventuelle Enke ikke kan fremkomme med nogen ny Begjering om Gaardens Overdragelse i Kraft af nærværende Lov.

§ 42.

Dør Bonden efterat have givet Godseieren den i § 28 omhandlede Underretning, men inden endelig Taxation eller Overtaxation er skeet, da gaaer ved hans Død den samme Ret til at erholde Gaarden til Selveiendom, som tilkom ham, over til hans Bo, eller, hvis han er gift, til det fælles Bo.

Over en saadan eventuel Ret kan der disponeres ved Testament i Lighed med de om Selveieres Testationsret over deres Gaarde gjældende Regler.

Saaftremt Sagens Afgjørelse kan ventes at ville lide lang Forhaling, saasom ved Forretningens Udsættelse paa Grund af opstaaede Retstvistsigheder, der først skulle paakjendes ved

Domstolene, eller ved Forretningens Paaanke til Høiesteret, kan Bonden, ved at lade thinglase en Attest fra vedkommende Formand om, at han har forlangt sig Gaarden overdragen i Kraft af nærværende Lov, og at Sagen endnu staaer under Forhandling, forebygge, at der fra Godseierens Side foretages nogen vilkaarlig Disposition med Hensyn til Gaarden, hvorved Bondens Afgang til at erholde denne kunde forrykkes.

Cap. VI.

Om Udredelsen af Omkostningerne ved Taxationsforretningerne.]

§ 43.

Samtlige Omkostninger — navnlig Diæter og Reiseogdgtjølser og de med Indvarslingerne forbundne Beføstninger — ved den første Taxationsforretning, blive i Reglen at fordele lige imellem begge Parter. Naar imidlertid den ene Part ved den foreløbige Forhandling (§ 28) ikke har budet mindre eller fordret mere, end der ved Taxationsforretningen bestemmes, medens den anden Parts Tilbud har afvejet herfra i en saadan Grad, at det maa erkjendes for at have været ubilligt, bør det paalægges denne sidste Part alene at udrede Omkostningerne.

§ 44.

Har Taxationsforretningen været nødvendig ene for at bestemme Panthaveres Ret med Hensyn til Gaarden, bærer Statskassen alle Omkostningerne ved samme.

§ 45.

Forlanges Overtaxation, men der ikke ved denne fremkommer et for den Paaflagende fordelagtigere Resultat end ved Taxationsforretningen, har han at bære de med Overtaxationsforretningen forbundne Omkostninger. Bliwer derimod den første Taxation forandret til den Paaflagendes Fordeel, skulle Omkostningerne ved Overtaxationsforretningen bæres lige af begge Parter. Er det imidlertid Pantshaveren, der har forlangt Overtaxation, og